

den paagældende selv. Hvis der nemlig ikke maa gives Udskrift af disse Domme, saa kan den paagældende dømt heller ikke selv faa en saadan Udskrift og er altsaa ude af Stand til at godtgøre, hvorledes det er gaaet ham under Sagen, i Tilfælde, hvor han kunde have Interesse deraf. Jeg vil antage, at hvis han helt er blevet frifundet, maatte han, ogsaa efter den Formulering, som Folketinget har givet § 64, kunne faa en Udskrift af Dommen, thi saa er der jo ikke Tale om nogen Straf, men det kan overmaade let tænkes, at den paagældende har været sat under Tiltale paa een Gang for en stor Forbrydelse og en ganske lille Forseelse; han bliver frifundet for den store Forbrydelse, og for den lille Forseelse faar han en Smule Vagtarrest. Hvis nu den Regel, som er vedtaget i det høje Folketing, bliver staaende, vil den paagældende ikke kunne faa Udskrift af denne Dom, og han vil altsaa være afskaaret fra at godtgøre, at han er blevet frifundet for den store Forbrydelse, som har været lagt ham til Last. Ogsaa dette forekommer mig i Virkeligheden at være en Uret mod den Mand, som man netop har villet hjælpe.

Men selv om man nu vil bortse fra alle disse Betæneligheder, er der i hvert Fald et Omraade, hvor den Bestemmelse, som er vedtaget i det høje Folketing, efter min Mening er ganske uholdbar. Ærede Medlemmer vil vide, at det, der her er Spørgsmaal om, er Domme i Almindelighed, som ikke gaar op over simpelt Fængsel, og fremdeles, at der herunder — efter den Bestemmelse om de militære Straffesagers Omfang, som gives i § 3 — ogsaa kan falde saadant noget som Forvanskning af Krigsmagtens Penge eller Gods eller uberettiget Brug af Krigsmagtens Ting. Hvis der ikke her er Tale om noget videre graverende, maaske endog om ret formildende Omstændigheder, vil Straffen ikke gaa højere, end at Dommen vil falde ind under § 64. Men nu er Forholdet det, at Overtrædelser af den Art, jeg her har nævnt, foruden at være Overtrædelser af den militære Straffelov ogsaa vil være Overtrædelse af den borgerlige Straffelov, nemlig som Brugstyverier eller smaa Bedragerier, Overtrædelser af Straffelovens §§ 236, 256 eller 257. Hvis Forholdet nu havde været det, at det militære Moment ikke var til Stede, at der kun havde været Tale om det borgerlige Forhold, saa er der ingen Tvivl om det, der vilde være sket: saa vilde den Dom, der var blevet afsagt, være offentlig

tilgængelig, og den Straf, der var blevet idømt den paagældende, vilde være blevet optaget paa hans Straffekort og vilde have fulgt ham Livet igennem. Nu er det dog virkelig højst mærkværdigt, at den Omstændighed, at den paagældende, foruden at have overtraadt den borgerlige Straffelov ogsaa har overtraadt den militære, at han foruden sine almindelige borgerlige Pligter ogsaa har tilsidesat sine Soldaterpligter, skulde bevirke en Forandring, at det skulde bevirke, at man nu ikke kan faa Udskrift af den Dom, som man under andre Omstændigheder, nemlig hvis det militære Moment ikke forelaa, uden videre kunde skaffe sig. Det er mærkværdigt, siger jeg, og det er særlig mærkværdigt, at en saadan Bestemmelse findes i det Lovforslag, vi nu er i Begreb med at vedtage. Thi Forholdet er jo dog det — det vil alle ærede Medlemmer have lagt Mærke til —, at man søger saa vidt muligt at sammenstille de militære Overtrædelser med de borgerlige, man søger saa vidt muligt at lægge de samme Regler til Grund og kun at etablere Forskelligheder, hvis det er absolut nødvendigt. Jeg ser derfor ikke, at det stemmer ret godt dermed, at man nu paa dette Omraade etablerer en saadan ganske vilkaarlig Forskellighed som den, der her er Tale om.

Ærede Medlemmer vil af det, jeg har sagt, se, at der er et Par Punkter, hvor jeg ikke kan tiltræde Lovforslagets Affattelse, saaledes som det foreligger fra det høje Folketing. Men de ærede Medlemmer vil ogsaa have lagt Mærke til, at mine Indvendinger ikke berører Lovforslagets Princip, ikke i nogen Maade, det er Indvendinger nærmest af teknisk-juridisk Art. Det er derfor mit Haab, at man meget let vil kunne foretage de Ændringer, som i saa Henseende vil være nødvendige, dersom man da ellers mener at kunne tiltræde de Bemærkninger, jeg har gjort. Jeg kunde tænke mig i den Anledning at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg, som jo sikkert, netop fordi der kun er Tale om enkelte tekniske Tilføjelser, kunde arbejde meget hurtigt. Men jeg kunde ogsaa tænke mig selv at formulere Ændringsforslagene til anden Behandling uden Udvalg. Hvilken Vej jeg i saa Henseende vil vælge, vil komme an paa, hvorleden den højtærede Minister stiller sig til de Tanker, jeg har tilladt mig at udtale. Hvis den højtærede Minister finder, at det er rigtigt, hvad jeg har sagt, og mener at kunne gaa med til Forandringer, saaledes som jeg nu har antydnet dem, saa vil det